

- Édesapám, elvehetem feleségül azt, aki nekem a legkedvesebb?

- Igen, igen, áldásom rátok – örvendezett a király – a szolgálát elzavarom, a pénzből pedig meggyógyíttatom a szemedet.

- Ne haragudjon meg érte, apám, de még két kérésem van.

- Mondjad fiam, bármit teljesítek, ha tudok.

- Ne zavard el a szolgálmat. A legjobban ő ismer, ő tudja a szokásaimat. Mindig rendes volt velem, ezért megbocsátom neki, hogy megzavarta az arany csillogása. A második kérésem, hogy nem szeretném, ha meggyógyítanának, mert akkor talán nem tudnék szobrokat faragni, legalább is, nem biztos, hogy ilyenek lennének, meg ki tudja, hátha az Éleskő sem viselkedne velem így, ahogy most.

A király meglepődött a fia kérésén, de mindkettőt megértette.

- Rendben van, ha ezt akarod, legyen kívánságod szerint – s most a szolgálhoz fordult – Te pedig jól figyelj, ha a legkisebb panasz lesz rád, megnézheted magad. Vigyázz magadra nagyon! Figyellek.

A szolga megszívlelte a jó tanácsot, vigyázott magára, nem lehetett senkinek panasa ellene. Többé nem volt semmiben hiány az országban. Rengeteg turista érkezett. Mindenki a híres szobrokat akarta látni. A király szétosztotta népe között az arany egy részét, amiből éttermeket, szállodákat építettek, hogy legyen hely a sok-sok vendégnek. Azóta mindenki boldogan él, abban az országban, ha meg nem halt. Egyedül a királyfi szolgálja nyugtalan, annyira vigyáz, nehogy akarva, akaratlan vétsen valamit ura ellen, és elzavarják miatta.

FARKAS ISTVÁN

A BOR ANGYALA

Látjátok ezt a bort az üvegben? Hej, ha ez mesélni tudna! No, de majd én megpróbálom elmondani nektek azt, amit nekem már elmesélt. Nem akárhonnan valósi ez a bor. Fülel. Fülét pedig már István király is úgy adományozta egyik főemberének, mint értéket. Azóta pedig ez az érték csak öregbedett. Hogy akkor is szőlőt termesztettek a Kőhegy oldalában, vagy mást arról az írás nem szól, de hogy máig híre járja a jó fülei boroknak az biztos. Már csak azért is így van, mert én is azt iszom és jóhírét is keltem minden felé.

No, de hol itt a tündér - kérdezhetitek. Hát barátocskáim, ha valaminek, hát a fülei Kőhegynek van angyala, az bizonyos. Öreg, nagybajuszú Tsz elnökök mesélik, hogy holdfényes, fagyos téli éjszakákon lehet legjobban megfigyelni, amint pincéről-pincére jár, lopóval a kezében és sorra kóstolgatja a jobbnál jobb borokat. A legjobbakat aztán még le is pecsételi. Azokat szokták a gazdák féltve őrizni a következő szüretre, hogy a szüretelők vérén át ismét bejusson az új borba. De azért az angyal is csak ember. Úgy mesélik, hogy hajnal felé már annyira örül a sok bornak, hogy éneke még a faluba is behallatszik. Attól

olyan idegesek a faluszéli kutyák. Aki már látta azt meséli, hogy olyankor sűrűn meg-megáll, hörpintget egyet-egyét és meg-megkapaszkodik a szőlőkarókba. Következő évben ezeken a tőkéken lesz a legzamatosabb, legédesebb a szőlő. De, ha mindez csak mese lenne, bele sem fogtam volna. Már vagy tíz éve, mi is ott vagyunk szüretkor a nagymamával és kóstolgatjuk az angyal által lepecsételt borocskát. Persze csak azért, mert tudjuk, hogy ettől lesz jó a jövő évi termés. Mesélt Lajos barátunk is az angyalról, de én mindaddig nem hittem neki, amíg saját magam nem találkoztam vele. A bor nagyon finom volt és eleinte nem is igen ismertem meg a különböző fajtákat. Így aztán sokáig fel sem tűnt, hogy mindegyiknek más-más zamata van. Később, ahogy a táj angyala befogadott bennünket is, már különbséget tudtam tenni a különböző ízek között. Egyre jobban élveztem a zamatok kavalkádját, csak azt nem értettem meg sokáig, hogy a pincében miért ad jobb bort nekünk Lajos, mint fent a konyhában ebédhez, vagy a délutáni kvaterkázáshoz.

Végül már nem bírtam magamban tartani és megkérdeztem.

- Nem értem - mondta Lajos - Már egy éve idejársz és még mindig nem hiszel az angyalban? Na, gyere!

Lementünk a pincébe. Elöttem szívott ki a lopóval egy jó adag bort. Ott helyben megkóstoltuk. Olyan volt, mint mindig, kitűnő.

- Na most gyere, felmegyünk a konyhába! Fogta a lopót és felballagtunk. A konyhában vett megint két poharat és megint kóstoltunk. Hát uram fia! Ez egy egész más ízű bor volt. Ez is jó volt, de már nem ugyanaz.

- Óh - mondtam - nem csapsz be! Menjünk vissza a pincébe! Mivel még volt a lopóban ismét kóstoltunk. És ez most megint az a lágy, selymes, zamatos bor volt, mint először.

- Te, ez fantasztikus - mondtam - és mi van, ha a padlásra megyünk?

- Menjünk, kóstoljuk meg, majd meglátod! - mondta. Szóval, így játszott velünk az angyal mindaddig, amíg a nagy éneklésre ki nem jöttek a lányok a kert végibe, hogy angyal ide, angyal oda most már ideje lenne a tűzre is rakni, meg egy kis bor is kellene a vacsorához. Eddig a mese. Hát akkor egészségetekre!

KIRÁLY IGNÁCZ

JUHÁSZ KÁROLY

1934-2015

JÉZUS TANÚJA ÓCSÁN ÉS A BOKORBAN

Jézusért élt. Közöttünk élt. Velünk élt. Karácsony napjaiban, december 28-án eltemettük. Jézus születésnapján az ő égi születésnapját ünnepeltük. Milyen ünnep az, amikor elszorult torokkal, könnyes szemmel emlékezünk? Emberi. Az emberi élet ilyen: egyik szemünk sír, a másik meg nevet. Szomorkodunk, mert valami itt és most

lezárult, mi, itt maradtak szegényebbek lettünk. Örül a lelkünk, mert egy teljes életért adhatunk hálát mennyei Atyánknak. Ugyanakkor bűnbánatot is tarthatunk, mert az utóbbi évek leépülési időszakában Karcsira gondolásaink alig mozdítottak bennünket személyes meglátogatására. Pedig jól tudjuk: a testvérbarátság sokkal több, mint együtt működő aktivitás...

Ahol élt, ott tette, ami jót csak tehetett. Ócsa városa volt haszonélvezője annak, hogy Karcsi közösségi **ember volt. A közösségért élő ember. Megalapította** a Népfőiskolai Erkölcsi és Kulturális Egyesületet. Célja: erkölcsi megújulás, kulturális fejlődés, jó hagyományok megőrzése, környezettudatos életre vezetés volt. Amit értéknek, jónak, igaznak, szépnek és szentnek gondolt, azt tevékenyen igyekezett képviselni. Abban a reményben, hogy ezt hatékonyabban teheti, indult a környék országgyűlési képviselőválasztásán a Zöld Demokraták színeiben (2001). Amikor az esélyekre rákérdeztem, azt mondta: „Egy próbát megér.” Nem nyomult hatalomért, kiváltságokért. Ő nem nyakkendő és lapos táska, megélhetési közéleti ember volt. Élhető volt. Ez vezette, amikor Ócsán képviselőiséget vállalt (függetlenként), és évekig „parasztprofétája” volt településének. Amikor ezt a kétesnek ható titlust említettem neki, azt mondta: „Igen. Műveljük a földet, etetjük az állatokat. Ezt kéne a Jézustól tanultak szerint az emberek felé is tenni.” Ezért hívott neves előadókat a Népfőiskolára (pld. Drábik Jánost), ezért áramoltatta nagy tételekben az adományokat a nagycsaládok, a szegények felé. Ivóvíz-fertőzöttség idején ezért hordta lajtos kocsival a tiszta vizet utcáról utcára. Tette a jót hétgyermekes nagycsaládosan, és azután is, hogy két fiukat fiatalon kellett temetniük. Arra is volt ereje, hogy elképesztő harccal, kilincseléssel megvédje az ócsai természetvédelmi területet a haszonleső erőktől.

Olvassunk bele a korabeli ócsai hírekbe: „Juhász Károly egyházközségi gondnok szervezésében 1989. május 27.-én megalakult az Ócsai Katolikus Népfőiskola, az alakuló gyűlésen részt vett Bulányi György SchP és Bisztrai László plébános is. A gondnok, Juhász Károly tevékenységének eredményeként 1994-re minden volt katolikus egyházi ingatlan visszakerült az egyházközség tulajdonába. A polgármester felkérte Bisztrai László plébánost, hogy 1994. október 23-án mondjon ünnepi beszédet a Turul-szobornál...”

A helyi római katolikus egyházközség gondnokaként sokoldalú gyakorlatiasságával, tervezéssel, kivitelezéssel a templom ajtajától a templomtoronyig kiírhatná nevét, amint az első padokra szokták kitéblázni a támogatók neveit. Feleségével, Marikával, akit már évekkel ez előtt eltemettünk, olyan támaszai voltak a hitéletnek, hogy viccesen mondhattuk: Ócsai Háromság! Nevezetesen: a boldog emlékű Bisztrai Laci bácsi plébános, Marika és Karcsi. Nyitott szívükkel és nyitott ajtójukkal ők tették lehetővé, hogy hosszú évekig a Bokor Község egyik bázisa Ócsa volt: ottani lelki gyakorlatok, rendezvények szép és fejlesztő élményeit őrizzük. Tették ezt annak

ellenére, hogy erős ellenszél fújt akkoriban is... Ócsán volt az első Bokorünnepünk is (1976).

Karcsi magyar ember volt. Ez vitte el a sükösdői látnokasszony spirituális köréhez is, hiszen a magyarság lelki felemelkedésére kapott ott is buzdítást. Leánya esküvőjét is március 15-re tették 1986-ban, és a díszmagyarban pompázó ifjú pár nyomában kokárdásan vonultunk végig a falun. (Az államvédelem ezt külön jelentésben „méltatta”: „Az ócsai bulányista bázisközség demonstrációt akar szervezni a község egyik tagja lányának március 15-én tartandó esküvőjén. A tervek szerint az ifjú pár díszmagyarban tartaná esküvőjét, s a rokonságon kívül megjelenő 200 fő bázisközségi tag kokárdát viselne. A ceremónián részt venne Bulányi György is. – Intézkedés: jelentik a BM III/III Csoportfőnökségnek és tájékoztatják a Pest megyei RFK áb szervét.”).

Az erőszakmentesség kiemelkedő vonása volt Karcsi életének. Harcai, küzdelmei ennek megfelelően alakultak. Sok bántásra szellemi és kapcsolati erővel válaszolt. Nem volt olyan erőszak elleni megmozdulásunk, ahol ő ott ne lett volna az élen. 1988-ban a Kossuth téren, 2001-ben a taszári békemeten kilométereken át cipelte a táblát, csendben, imádságos fegyelemben (miközben többségünk beszélgetett, énekelgetett). Tábláján ez állt: „Minden háború testvérháború!”

Temetése után Aczélékkal, Kaszapékkal, Csikyékkel, Matyival beszélgetve megállapítottuk: „Ha a meleg fűtőtestekre tesszük otthon kezünket, akkor is Karcsira gondolunk.” Ha ott lettek volna mindazok, akiknek Karcsi ingyen és nagy odafigyeléssel tette a jót, akkor nem ötvenegynéhányan lettünk volna. Sok-sok ember saramegoldó tisztelettel emlékezhet rá. Aki nem ismerte a Bokorban, de találkozott volna vele, egy nagyon egyszerű, szegény falusi bácsival találkozott volna. De szegénysége csak látszat volt! Olyan gazdag volt jó tetteiben, hogy élete alapvető megnyilvánulásának az adakozást, a segítséget mondhatjuk. Amikor még fizetésektelen voltam, jelképes térítésért adta a kukoricát hízóimnak, a búzát tyúkjainknak és... a „kóstoló” csirkehúst, libát, kacsát. Később is csak borítékos diszkrécióval hagyhattam náluk szerény köszönetünket.

Sírja ott van Marikáé mellett az ócsai temető kis kápolnájának tövében, a dombon. Emléke itt van Bokorunkban, szívünkben. Példája arra indít, hogy legalább nagyon igyekezzünk versenyre kelni vele a jó tettek megtevésében.

